

Книга Даниїла - номер двадцять

Даниїл і Одкровення: Розкриття пророчого полотна піднесення та занепаду царств

Jeff Pippenger
2023-12-15

Сестра Вайт часто зазначає, що пророчі уроки, які потрібно зрозуміти, відображені у піднесенні та падінні царств.

«Із злетів і падінь народів, як це ясно показано в книгах Даниїла та Об'явлення, ми маємо навчитися, наскільки марною є лише зовнішня, світська слава. Вавилон з усією своєю силою та пишнотою, подібних до яких наш світ відтоді не бачив, — силою та пишнотою, що людям того часу здавалися такими стійкими й тривалими, — як же цілковито він минув! Як „цвіт трави“, він загинув. Якова 1:10. Так само загинули Мідо-перське царство та царства Греції й Риму. І так само гине все, що не має за підвалину Бога. Лише те, що пов'язане з Його задумом і відображає Його характер, може встояти. Його принципи — єдине непохитне, що знає наш світ». Пророки і царі, 548.

«Піднесення і падіння» царств, представлених у книгах Даниїла та Об'явлення, є осердям правильного підходу до вивчення пророцтв. Падіння Вавилону прообразно представлено падінням Вавилону Німрода в одинадцятому розділі Буття. Потім у п'ятому розділі Даниїла Вавилон падає знову. Історія папства — його піднесення до влади в 538 році та подальше падіння в 1798-му — також є прообразом остаточного падіння Вавилону, бо папська влада в пророчому сенсі є духовним Вавилоном. Папство впало в 1798 році, а вісімнадцятий розділ Об'явлення описує його остаточне падіння. В одинадцятому розділі книги Даниїла, у сорок п'ятому вірші, папство, представлене там як цар півночі, приходить до свого кінця, і ніхто не допоможе. Це відбувається, коли закінчується час випробування, бо сорок п'ятий вірш одинадцятого розділу і перший вірш дванадцятого розділу зображують одну й ту саму історію.

І поставить він намети свого палацу між морями, на славній святій горі; але прийде до свого кінця, і ніхто не допоможе йому. І того часу постане Михаїл, великий князь, що стоїть за синів твого народу; і буде час утиску, якого не було відтоді, як існує народ, аж до того часу; і того часу буде визволений твій народ, кожен, хто буде знайдений записаним у книзі. Даниїла 11:45, 12:1.

Послання другого ангела ґрунтується на факті, що Вавилон упав двічі. Буквальний Вавилон, представлений Німродом і Валтасаром, упав двічі, а духовний Вавилон упав у 1798 році й упаде знову, коли закриється час випробування для людства.

І пішов слідом інший ангел і сказав: Упав, упав Вавилон, те велике місто, бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти. Об'явлення 14:8.

Повторення падіння Вавилону у звістці другого ангела надає пророче обґрунтування для визначення подвоєння слів і фраз у Святому Письмі як символу об'єднаних звісток другого ангела та опівнічного крику. Воно також підтверджує принцип, окреслений Сестрою Вайт, щодо того, що вивчення пророцтва має ґрунтуватися на піднесенні та падінні царств, представлених у книгах Даниїла та Об'явлення. Це ілюструє думку, що, щоб зрозуміти падіння Вавилону, дослідник пророцтв повинен зібрати разом усі падіння Вавилону, «рядок на рядок», щоб встановити правильну пророчу звістку про остаточне падіння Вавилону.

Подвійне падіння Вавилону у вісті другого ангела ґрунтується на пророчому правилі, згідно з яким істина встановлюється свідченням двох свідків. Подвоєння падіння Вавилону у цій вісті представляє пророчий метод, який у Біблії названо пізнім дощем. Цей священний метод, тобто пізній дощ, полягає в поєднанні різних ліній пророцтва "рядок до рядка". Коли цей метод застосовує дослідник пророцтв, він встановлює "вістку" пізнього дощу. Вістка пізнього дощу, яка встановлюється через застосування священного методу, згодом проголошується в поєднаних пророчих історіях другого ангела та Опівнічного клику. Так було в історії руху першого ангела, і так є сьогодні, в історії руху третього ангела.

Четвертий і п'ятий розділи книги Даниїла представляють історичну лінію, яка охоплює піднесення і початок Вавилону, представлені Навуходносором у четвертому розділі, а також падіння і кінець Вавилону, представлені Валтасаром у п'ятому розділі. Разом вони утворюють одну пророчу лінію. Пророча лінія, утворена цими двома розділами, має бути накладена поверх розділів 1–3 книги Даниїла, щоб встановити послання пізнього дощу.

Два розділи подають падіння й відновлення Навуходносора та падіння і загибель Валтасара, і тим самим представляють падіння Вавилону на початку й у кінці цієї лінії. Пророча лінія, створена цими двома розділами, побудована на падінні Вавилону, його піднесенні, а потім знову падінні. Сам цей факт засвідчує, що ці два розділи представляють вістку другого ангела. Ці два розділи представляють історію звіра, що виходить із землі, з тринадцятого розділу Об'явлення, і в тій історії вістка другого ангела та Опівнічний крик проголошуються двічі.

Отже, перш ніж ми розпочнемо розгляд четвертого та п'ятого розділів книги Даниїла, ми визначимо священну методологію, яка є пізнім дощем, а потім, застосувавши цю методологію, визначимо вістку пізнього дощу.

Значущою віхою в історії першого та другого ангела була методологія, представлена правилами пророчого тлумачення Вільяма Міллера. Ці правила використовували люди, щоб визначити вістку Опівнічного крику, і ця вістка була вісткою пізнього дощу для тієї історії. Значущою віхою в історії третього ангела є методологія, представлена як «Пророчі ключі». Ці правила слід використовувати разом із правилами Вільяма Міллера, щоб визначити вістку Опівнічного крику в нашій теперішній історії, а вістка, яку тепер утверджують за допомогою цих правил, є вісткою пізнього дощу останніх днів. Правила Міллера представляють ранній дощ у пророчій історії звіра із землі, а ці правила, поєднані з «Пророчими ключами», представляють пізній дощ у пророчій історії звіра із землі.

Пізній дощ — це методологія, яку застосовують, щоб сформуванати послання. Є такі, що зведені в оману, бо шукають пережиття пізнього дощу, не шукаючи спершу послання, яке породжує це пережиття. П'ятидесятницькі церкви християнства — яскравий приклад такого обману. Подібне хибне спрямування можливе й для тих, хто таки шукає послання пізнього дощу, але відмовляється шукати методологію, яка визначає і встановлює послання пізнього дощу. Без правильної методології правильне послання неможливо визначити. Без правильного послання правильне пережиття неможливе.

Значущість цього біблійного факту залишається більшістю невизнаною, бо вони ніколи не замислювалися над можливістю, що існує один правильний спосіб вивчати Біблію, і багато неправильних способів її вивчення. Найпоширеніший із неправильних способів вивчення Біблії — це покладатися на думки інших людей про те, чого навчає Біблія. Це настільки звична для людей проблема, що кожна церква організовує систему, аби задовольнити цю хибно сприйнятту потребу своєї пастви. Ця помилкова потреба породжує хибну діяльність зі створення системи лідерів, яких визначають як духовних експертів із біблійного розуміння, що мають правильно спрямовувати розуміння ненавченої пастви. Біблія справді окреслює дуже впорядковану систему устрою церкви, яка включає старійшин, пророків і вчителів, але Біблія ніколи не схвалює викривлення церковного устрою, яке створює систему лідерів, рукопокладених визначати, що є, а що не є істиною, а відтак — хто є, а хто не є еретиком.

Старайся представити себе Богові випробуванним, робітником, якому нема чого соромитися, що правильно подає слово правди. 2 Тимофія 2:15.

Керівник церкви має наставляти, докоряти, навчати та стояти на сторожі проти лжевчень і тих, хто їх поширює, але кожен із нас має «старатися, щоб показати» себе «угодним Богові», «правильно розділяючи слово істини». Роблячи це, ми повинні знати методологію, яку Біблія визначає як належний спосіб «правильно розділяти слово істини». Книга Ісаї викладає ці питання в контексті пізнього дощу, тож почнемо саме там.

Того дня Господь своїм гострим, великим і сильним мечем покарає Левіафана, змія пронзаючого, так, Левіафана, того звивистого змія; і знищить дракона, що в морі. Того дня заспівайте їй: «Виноградник червоного вина». Я, Господь, його бережу; щомиті буду його поливати: щоб ніхто йому не зашкодив, берегтиму його вдень і вночі. Лютість не в мені: хто поставить проти мене в бою тернину й колючки? Я пройшов би крізь них, разом би їх спалив. Або нехай ухопиться за мою силу, щоб укласти зі мною мир; і він укладе зі мною мир. Він дасть тим, що походять від Якова, пустити коріння; Ізраїль зацвіте й дасть пагін, і наповнить обличчя світу плодом. Чи вдарив він його так, як уразив тих, що його вражали? Чи був він убитий так, як ті, кого він убив? У міру, коли воно проростає, ти будеш судитися з ним; він стримує свій суворий вітер у день східного вітру. Через це буде очищена беззаконність Якова; і весь цей плід — усунення його гріха: коли всі камені жертовника він зробить, як крейдяні камені, розбиті на друзки, гаї та ідоли не встоять. А втім укріплене місто буде спустошене, оселя покинута, залишена, як пустеля: там теля пастиметься, і там ляже, і поїсть його гілля. Коли його віття зів'яне, його поламають; прийдуть жінки й сплять його, бо це народ без

розуміння; тому Той, хто їх створив, не помилує їх, і Той, хто їх сформував, не виявить до них ласки. І станеться того дня, що Господь обмолоте від русла ріки аж до єгипетського потоку, і ви, сини Ізраїлеві, будете зібрані по одному. І станеться того дня, що засурмить велика сурма, і прийдуть ті, що були готові загинути в країні Ассирії, і вигнанці в землі Єгипту, і поклоняться Господу на святій горі в Єрусалимі. Ісаїя 27:1-13.

У попередніх статтях ми неодноразово зверталися до теми «знамена», яке піднімають, щоб покликати інших Божих дітей вийти з Вавилону. Останній вірш двадцять сьомого розділу Ісаї описує роль цього знамена, коли говорить: «буде затрублено у велику сурму, і прийдуть ті, що були готові загинути в землі Ассирії». Ассирія є символом Вавилону в останні дні, і ті, хто чують у цьому вірші попереджувальне послання про вихід із Вавилону, приходять і поклоняються разом із тими, кого представлено як сто сорок чотири тисячі, які пророко розташовані на «святій горі в Єрусалимі».

У вірші сказано: «і станеться того дня». «Той день», тобто день, коли другий голос вісімнадцятого розділу Об'явлення кличе інших Божих дітей вийти з Вавилону, є тлом усього розділу. Другий голос вісімнадцятого розділу Об'явлення волає за недільного закону, коли згадується блудниця Тиру.

І почув я інший голос із неба, що говорив: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали учасниками її гріхів і щоб не зазнали її кар. Бо гріхи її сягнули аж до неба, і згадав Бог її беззаконня. Об'явлення 18:4, 5.

Двадцять сьомий розділ книги Ісаї починається з визначення того самого дня, яким розділ закінчується, коли сказано: «Того дня Господь своїм суворим, великим і міцним мечем покарає левіятана, пронзаючого змія, так, левіятана, того кривого змія; і він уб'є дракона, що в морі».

Під час недільного закону виконавчий, відплатний Божий суд починається над царствами дракона (Організація Об'єднаних Націй), звіра (папство) та лжепророка (Сполучені Штати). Під час недільного закону лжепророк, як шосте царство біблійного пророцтва, повалюється, і національне відступництво породжує національну руїну. Недільний закон — це момент, коли виконавчі Божі суди починають звершуватися над драконом, яким є Сатана (його земне царство представлено як дракон), а також над звіром і лжепророком. Це поступове покарання, що починається з недільного закону. Початок і кінець двадцять сьомого розділу Ісаї — це недільний закон, а розділ висвітлює конкретні питання, безпосередньо пов'язані з історією, яка веде до недільного закону і настає після нього.

Ми розглядаємо двадцять сьомий розділ, бо він встановлює пророчий контекст для двадцять восьмого та двадцять дев'ятого розділів. У цих розділах ми знайдемо визначення пізнього дощу як методології, що дозволить нам зрозуміти значення накладання четвертого й п'ятого розділів книги Даниїла поверх розділів від першого до третього. Після того як двадцять сьомий розділ книги Ісаї визначає початок поступового покарання царства дракона, він зазначає, що в той час Божому народові наказано: «співайте їй». Кому співати?

Відповідь на запитання, кому слід співати, міститься в назві пісні, адже вони мають співати: «виноградник червоного вина, який Господь береже». Історія про виноградник — це історія Божого народу, і вперше її згадує Ісаїя у п'ятому розділі.

Тепер я заспіваю моєму улюбленому пісню мого улюбленого про його виноградник. Мій улюблений має виноградник на дуже родючому пагорбі; і він обгородив його, і повиймав із нього каміння, і насадив у ньому добірною лозою, і збудував посеред нього башту, і також зробив у ньому давильню; і він сподівався, що виноградник вродить виноград, та він вродив дикий виноград. І тепер, о жителі Єрусалима і мужі Юди, розсудіть, прошу вас, між мною та моїм виноградником. Що ще можна було зробити для мого виноградника, чого я не зробив у ньому? Чому ж, коли я сподівався, що він вродить виноград, він вродив дикий виноград? А тепер, ну ж бо: я скажу вам, що зроблю з моїм виноградником: я приберу його огорожу, і його буде з'їдено; і зламаю його мур, і його потопчуть. Я спустошу його: його не підрізуватимуть і не копатимуть; але в ньому виростуть будяки й терни; я також накажу хмарам, щоб вони не лили на нього дощу. Бо виноградник Господа Саваота — дім Ізраїля, а мужі Юди — його любе насадження; і він очікував правосуддя, аж ось гноблення; праведності, аж ось крик. Ісаїя 5:1-5.

В історії кризи недільного закону народ Божий має співати пісню виноградника народові Божому, бо в ній сказано: «А тепер, жителі Єрусалима й мужі Юди, розсудіть, благаю, між мною та моїм виноградником». Пісня виноградника — це пісня, що засвідчує відкинення колишнього завітного народу, тоді як Бог вступає в завіт із тими, про кого Петро каже: «колись не народ, а нині — народ Божий». Вона вказує, що на виноградник не випав дощ, тим самим окреслюючи працю Іллі, який приходить у той період часу і який один-єдиний може дати дощ у той період. Ми знаємо, що ця пісня про відкинення завітного народу, бо пісню виноградника Христос співав давньому Ізраїлеві в той час, коли Бог відкидав давній Ізраїль, водночас вступаючи в завіт із духовним Ізраїлем.

Послухайте ще одну притчу: Був один господар, що насадив виноградник, обніс його огорожею, викопав у ньому чавило, збудував вежу, віддав його виноградарям і подався в далеку країну. А коли наблизився час плодів, послав він своїх слуг до виноградарів, щоб вони взяли його плоди. А виноградарі, схопивши його слуг, одного побили, другого вбили, а ще одного закидали камінням. Знову послав інших слуг, більше, ніж перших; і з ними вчинили так само. Нарешті послав до них свого сина, кажучи: Пошанують мого сина. Але виноградарі, побачивши сина, сказали між собою: Це спадкоємець; ходімо, уб'ємо його та привласнимо його спадщину. І, схопивши його, вивели за виноградник і вбили його. Отож, коли прийде господар виноградника, що зробить з тими виноградарями? Кажуть йому: Люто погубить тих лиходіїв, а виноградник віддасть іншим виноградарям, які віддадуть йому плоди у свій час. Ісус каже їм: Хіба ви ніколи не читали в Писанні: Камінь, що будівничі відкинули, той став нарижним каменем; це від Господа, і дивне воно в очах наших? Тому кажу вам: Царство Боже буде відняте від вас і дане народові, що приносить його плоди. І хто впаде на цей камінь, розіб'ється; а на кого він упаде, того розмеле на порошок. І, почувши його притчі, первосвященики та фарисеї зрозуміли, що він про них говорить. Матвій 21:33–45.

Коли Ісус заспівав пісню про Божий виноградник стародавньому Ізраїлю, вони так прийняли логікою та силою цього послання, що, коли Ісус запитав прискіпливих юдеїв, що зробить Господар виноградника з тими, хто вбив Сина, вони не могли не дати правильну відповідь, промовивши: «Він люто погубить тих лихих людей і віддасть свій виноградник іншим виноградарям, які віддаватимуть йому плоди у свій час».

Тоді Ісус негайно додав до пісні ще одну строфу, коли співав про відкинутий камінь, і підсумував їхню відповідь заключною строфою, промовивши: «Тому кажу вам: відніметься від вас Царство Боже і дано буде народові, що приносить його плоди. І хто впаде на цей камінь, розіб'ється; а на кого він упаде, того розмеле на порох». Вислів «розмеле на порох» перегукується з Ісаї 27, де сказано, що «всі камені жертовника будуть, як вапнякові камені, розбиті щент; гаї та ідоли не встоять». Обидва є посиланнями на працю відродження, звершену Йосією, який символізував тих, хто в останні дні знову відкриває «сім часів», що є каменем спотикання, який розчавлює тих, хто відмовляється вважати його дорогоцінним.

У день недільного закону, як це представлено у двадцять сьомому розділі книги Ісаї, ті, хто «колись не був народом», мають співати пісню про Господній виноградник червоного вина. Ці статті часто наголошували, що не може бути третьої вістки без першої та другої. Недільний закон є третьою вісткою, а день недільного закону охоплює історію першої та другої вісток. У двадцять сьомому розділі книги Ісаї недільний закон визначає період, представлений у першому розділі книги Даниїла, а потім знову — у розділах з першого по третій. У пророчому сенсі день недільного закону в двадцять сьомому розділі окреслює історію 11 вересня 2001 року, коли перша вістка була посилена, аж до недільного закону, який незабаром настане.

У наступній статті ми продовжимо розгляд пісні, яку викуплені мають проголошувати в час, що передує моменту, коли блудниця Риму почне співати свою пісню.

І я поглянув, і ось: Агнець стоїть на горі Сіон, і з Ним — сто сорок чотири тисячі, що мають на чолах їхніх написане ім'я Його Отця. І почув я голос з неба, немов голос багатьох вод, і як голос великого грому; і почув я голос арфістів, що грають на своїх арфах. І вони співали, мовби нову пісню перед престолом, і перед чотирма живими істотами, і перед старцями; і ніхто не міг навчитися тієї пісні, окрім ста сорока чотирьох тисяч, які були викуплені із землі. Це ті, що не сквернилися з жінками; бо вони дівственники. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони викуплені з-поміж людей як первоплоди Богові та Агнцеві. І в їхніх устах не знайдено підступу, бо вони бездоганні перед престолом Бога. Об'явлення 14:1-5.